

WAT IK JE WIL ZEGGEN

Courtney Walsh

roman

TERUG NAAR HET EILAND
3

Courtney Walsh

Wat ik je wil
zeggen

Roman

Vertaald door Carianne Bolier-van Holst

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Voor jullie, lieve lezers

1

Het lijstje dat aan de koelkast hing, was bedoeld om Emma Woodson te motiveren, maar op dit moment leek het haar alleen maar te bespotten. Ze staaarde naar de woorden die ze tijdens een zeldzame moedige bui had neergekrabbeld en deed haar best om niet met haar ogen te rollen vanwege haar eigen naïviteit.

Het jaar van Emma.

Het idee was twee maanden geleden op een avond bij haar opgekomen toen haar beste vriendin, Elise, onaangekondigd was komen opdagen om haar te dwingen haar verjaardag te vieren, hoewel ze daar totaal geen zin in had.

Tenslotte was het feit dat je dertig werd niet iets om te vieren. Niet voor Emma.

Maar probeer dat Elise maar eens wijs te maken. Ze was niet het type dat een speciale verjaardag onopgemerkt voorbij zou laten gaan en dat was de reden waarom ze Emma had meegesleept naar een Mexicaans restaurant en haar gedwongen had om een enorme sombrero te dragen tijdens het eten van het nagerecht.

‘Waar ben je mee bezig, Em?’ had ze gevraagd, op een toon die erop wees dat dit een vraag met een lading was.

‘Afgezien van een manier proberen te vinden om deze hoed in brand te steken zonder het hele restaurant te laten afbranden, bedoel je?’

‘Ik doelde op je leven,’ zei Elise.

Emma pakte haar cola en nam een slok. ‘Ik ben aan het overleven.’

Ternauwernood.

‘Denk je niet dat het tijd wordt om te stoppen met overleven?’

‘En dan? Sterven?’ Emma zette haar drinken neer. Ze wist wat eraan zat te komen en ze had er geen behoefte aan. Ze wilde niet horen dat ze haar leven vergooide. Vandaag niet. Dat wist ze al – ze hoefde daar niet aan herinnerd te worden.

‘Nee,’ zei Elise. ‘Je bevindt je min of meer op het randje van een hartstilstand en dat noem je leven. Het is genoeg geweest.’

Elise had makkelijk praten. Haar leven was bijna perfect. Toen ze drieëntwintig was, trouwde ze met Teddy, de liefde van haar leven. Toen ze vijfentwintig was, kreeg ze meteen na de eerste poging een baby, en nog een baby toen ze zevenentwintig was, opnieuw na de eerste poging. En nu bracht ze haar dagen door met haar kinderen in het grote, prachtige huis dat bekostigd werd door het salaris dat haar man verdiende met zijn nieuwe baan in de particuliere beveiliging.

Elise begreep Emma’s omstandigheden niet, hoe meelevend ze ook was.

Elise haalde een notitieblok uit haar handtas en schreef in blokletters: *HET JAAR VAN EMMA*. Ze draaide het om en schoof het over de tafel naar Emma.

‘Wat is dit?’

‘Vanavond verklaren we dat dit het jaar is waarin alles voor jou verandert,’ zei Elise. ‘En dat stellen we op schrift.’

Emma fronste. ‘Mijn leven is prima.’

Maar Elises spottende lach vertelde de waarheid. ‘Em, wanneer heb je voor het laatst iets voor jezelf gedaan? Of gewoon iets voor de lol? Je hebt een hekel aan je baan. Je slaapt nauwelijks. Ik denk dat je de meeste dagen zelfs niet eens eet. En je lacht nooit meer.’

De ober kwam terug met gefrituurd ijs en Emma’s gedachten keerden terug naar de laatste verjaardag met Cam. Hij had een aardbeientaart met drie lagen voor haar gemaakt, zonder pakjes en zakjes. Toen hij hem aan haar liet zien, gleed de bovenste laag pardoos van het bord af en viel op de grond.

Eerst was hij teleurgesteld, maar Emma vond het aandoenlijke tafereel zo grappig dat ze pas na drie volle minuten kon stoppen met lachen.

Was dat de laatste keer dat ze gelachen had?

Elise nam een hap van het ijs. 'Laten we het als volgt doen. Jij maakt een lijst met alle dingen die je wilt doen om jezelf eraan te herinneren dat je nog in leven bent. Je gaat het leven uit de weg, daar ben je je toch zeker wel van bewust?'

Emma stak haar lepel in het ijs en prikte door de buitenste laag heen. 'Dat heb je al vaker gezegd.'

'Sorry,' zei Elise. 'Het is het waard om het te herhalen.'

'Ik doe mijn uiterste best.' Ze nam een hap en vermeed Elises blik. Omdat ze allebei wisten dat dat een leugen was en dat zou Elise niet zomaar aan zich laten voorbijgaan.

Nu, terwijl ze in de keuken stond van haar kleine huisje op Nantucket, omringd door onuitgepakte dozen, nam ze de lijst nog een laatste keer door voordat ze de deur uit ging.

'Een baan vinden die ik werkelijk leuk vind' was nummer vijf op de lijst en vandaag hoopte ze die te kunnen afstrepen. Ze wierp een blik op de klok en ze voelde een plotselinge golf van misselijkheid in haar maag. De afgelopen paar jaar had ze als serveerster gewerkt, maar deze baan – in een echte gerenommeerde, chique kunstgalerie – zou haar een kans geven om te werken binnen het vakgebied waar ze altijd al in had willen werken. Voordat ze had toegelaten dat haar dromen een vage herinnering werden.

Maar eerst moest ze ervoor zorgen dat ze op tijd was voor het sollicitatiegesprek.

'CJ?' riep ze. 'Ben je klaar?'

Ze liep de woonkamer in, waar haar vijfjarige zoon uit het raam stond te kijken. 'Er loopt daar een man.'

Emma ging achter CJ staan en volgde zijn blik naar de stoep en zag een man richting het huis komen lopen. Hij had een reistas over zijn schouder hangen. 'O! Waarschijnlijk komt hij vanwege de advertentie.' Slechte timing. Ze zou hem een

vlugge rondleiding door het appartement moeten geven als ze CJ nog wilde afzetten bij de dagopvang en op tijd wilde zijn voor het sollicitatiegesprek.

‘Ben je klaar?’ Ze pakte de hand van haar zoon en trok hem mee richting de voordeur. Ze deed open en wuifde naar de man. ‘Hallo!’

Hij keek haar aan en hield stil.

‘Je bent hier zeker vanwege de advertentie.’ Ze trok CJ de trap af richting de stoep. ‘Eerlijk gezegd ben ik opgelucht. Ik begon te denken dat niemand erop zou reageren.’ Ze nam hem in zich op. Hij was waarschijnlijk ongeveer twee jaar ouder dan zij en zag er ruig uit, een beetje zoals Bear Grylls, maar met weerbarstig haar van het soort dat aangaf dat hij niet erg zijn best deed om zijn haar in het gareel te krijgen.

Het paste bij hem. Emma had geen interesse in een relatie, maar als dat wel zo zou zijn, zou hij waarschijnlijk het soort man zijn dat haar aandacht getrokken zou hebben.

Zijn heldere, lichtbruine ogen leken alleen al het onderzoeken waard.

‘Ik heb een beetje haast.’ Ze dwong zichzelf om kalm te blijven. ‘Maar ik kan je vlug laten zien hoe het er boven uitziet.’

Even leek hij bijna verward. Hij wierp een blik op CJ, die hem aanstaarde – deze onbekende – en keek toen weer naar Emma. ‘Oké.’

‘CJ, ga op de veranda zitten, oké? We gaan zo weg.’

Haar zoon deed zoals hem was opgedragen. Emma haalde haar sleutels uit haar tas en gebaarde naar de man dat hij haar moest volgen.

‘Het appartement bevindt zich boven de garage,’ zei ze. ‘Het is niet luxe en het heeft wat onderhoud nodig, maar ik neem aan dat dat jouw taak zou zijn.’ Ze keek niet naar hem, maar ze wist dat hij haar op korte afstand volgde terwijl ze de trap naar het appartement op liepen. Cams appartement. Hij had als kind met zijn grootouders de zomers in het huisje doorgebracht en toen hij ouder werd, hadden ze dit omgebouwd tot zijn eigen plek.

Hij had het er altijd over gehad dat hij het wilde gaan verhuren. Eigenlijk was het een droom geweest. Hij zei dat het een goed extra inkomen zou opleveren, maar Emma had altijd vermoed dat er meer achter zat. Cam wilde Nantucket met zo veel mogelijk mensen delen.

Als ze die deur opendeed, zou de herinnering aan haar overleden man haar overspoelen.

Ze had de meeste spullen van Cam na zijn dood hierheen laten brengen. Ze was altijd van plan geweest om hierheen te verhuizen wanneer het weer beter met haar ging. Ze had alleen niet verwacht dat dat vijf jaar zou duren. Zo lang hadden Cams spullen hier gestaan.

Nog steeds in dozen. Ze had het toen niet aangekund om ze te bekijken en ze was er redelijk zeker van dat ze dat nu nog steeds niet kon.

‘Ik hoop dat je een goed voorstellingsvermogen hebt.’ Ze stak de sleutel in het slot en wierp over haar schouder een blik op de man. ‘Het is nog niet af.’

Ze duwde de deur open en werd overvallen door de muffe geur van een verlaten plek die men afgesloten had en helemaal vergeten was. En dat was precies wat het was.

Ze had moeten kijken in welke staat het appartement verkeerde voordat ze die advertentie plaatste, maar ze had de moed niet kunnen opbrengen. Nu stapte ze naar binnen. Een etiket op de doos in de hoek trok haar aandacht. ‘Cams spullen’ stond er met zwarte stift op geschreven, in zijn handschrift. Ze had zijn handschrift al zo lang niet meer gezien.

De aanblik deed haar hart sneller kloppen. Ze deed het licht aan en keek naar de man. ‘Je mag rondkijken. Ik zal buiten wachten.’

Ze stapte het plateau op bovenaan de trap en dwong zichzelf om adem te halen.

Rustig, Emma. Ze zag dat CJ met een auto over de veranda reed. ‘Ik weet dat het er slecht uitziet,’ riep ze door de deuropening. ‘Maar daarom is het inclusief de huur. Ik kan iemand

niet veel betalen om het schoon te maken en klaar te maken voor huurders, maar ik kan wel gratis onderdak aanbieden. Het zal alleen misschien wel een dag of twee kosten om het bewoonbaar te maken.'

De man verscheen weer in de deuropening. 'Dus de huur zit erbij in?'

Ze fronste. Had hij de advertentie niet gelezen? 'Ja. In ruil voor het schoonmaken van het appartement en het klaarmaken ervan voor de verhuur. Ik heb een lijst met dingen die gedaan moeten worden – verven, schoonmaken, reparaties. Voornamelijk dingen die ervoor zorgen dat het er weer beter uitziet, maar wie weet wat je zult aantreffen als je eenmaal begint?'

Eerlijk gezegd had ze die lijst opgesteld op basis van aannames. Ze had geen idee in welke staat Cams appartement verkeerde.

'Oké,' zei hij.

'Dus je gaat akkoord?'

Hij stak zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek en bestudeerde haar een seconde langer dan ze verwacht had. Ze keek weg.

'Ja, ik ga akkoord.'

Ze draaide zich naar hem om en glimlachte. 'O, fijn. Eerlijk gezegd begon ik me zorgen te maken. Ik heb de advertentie twee weken geleden geplaatst en er is zelfs nog niet eens iemand langs geweest om het te bezichtigen.' Klonk ze zo wanhopig als ze zich voelde?

'Wil je geen referenties?' vroeg hij. 'Of wil je op zijn minst mijn naam niet weten?'

Hij glimlachte bijna. Hij was knap. Misschien iets te knap, met zijn zandkleurige, donkerblonde haar. Hij had een stoppelbaard van een paar dagen op zijn gezicht, wat hem goed stond. Cams gezicht was altijd gladgeschoren geweest en hij had zijn haar gemillimeterd als een militair.

'Mevrouw?'

Ze realiseerde zich dat ze zijn vraag niet beantwoord had. Het was een klein wonder dat hij nog steeds overwoog om deze klus aan te nemen. ‘Sorry. Ja, het is waarschijnlijk het beste als ik beide krijg. Zowel referenties als je naam.’

‘Jameson Shaw.’ Hij stak zijn hand naar haar uit en zij pakte hem beet. ‘Maar de meeste mensen noemen me Jamie.’

Ze keek omlaag naar zijn hand die die van haar beethield. Het was niets, gewoon een handdruk, maar toch was ze zich zo terdege bewust van zijn aanraking dat het voelde als meer. ‘Emma Woodson.’ Ze trok haar hand uit die van hem en drukte haar handpalm tegen haar been.

‘Kan ik mijn referenties later bij je afgeven? Ik heb ze niet bij me.’

‘Uiteraard,’ zei ze, hoewel het enigszins onverantwoord van hem was om zonder referenties te solliciteren naar een baan. Die gedachte herinnerde haar eraan dat ze zelf ook een sollicitatiegesprek had en als ze niet opschoot, zou zijzelf degene zijn die zich onverantwoord gedroeg. ‘Het spijt me. Ik moet echt gaan. Je kunt later vanavond terugkomen met je referenties als dat uitkomt?’

Hij wilde iets zeggen, maar leek onder het praten van gedachten te veranderen. ‘Dat zal ik doen.’

2

Nou, dat was niet volgens plan verlopen.

Jamie keek Emma na terwijl ze wegreed, met haar zoon veilig in de gordel op de achterbank van haar Nissan. Hij had geen rekening gehouden met de jongen. Of liever gezegd, hij had er geen rekening mee gehouden wat het met hem zou doen om de jongen te zien.

Hij had uitgedacht hoe dit zou verlopen voordat hij zelfs maar op de veerboot naar Nantucket was gestapt. Hij zou naar haar toe gaan, de brief achterlaten en vertrekken. Hij hoefde niet met haar te prátén.

Maar toen ging de deur van haar huis open en was ze de veranda op gestapt. Hij was als aan de grond genageld blijven staan. Hij had onderschat hoe het zou voelen om haar in levenden lijve te zien. Hij had zijn vermogen om op afstand te blijven onderschat.

Hij had ook geen rekening gehouden met háár. Donker, golvend haar dat reikte tot op haar rug. Lang, maar niet zo lang als hij. Blauwe ogen die je aankeken en je gevangen hielden. Haar schoonheid was niet opvallend, maar viel ook niet te ontkennen.

Toen begon ze te praten en ze had haast gehad – ze was laat voor een of andere afspraak. En hoewel hij haar had moeten onderbreken en had moeten uitleggen dat hij niets afwist van een advertentie of appartement of de andere dingen die ze zei, had hij zichzelf daar niet toe kunnen zetten. Omdat ze niet enkel een naam meer was. Ze was een persoon van vlees en bloed.

En haar aanblik had hem met stomheid geslagen. Daar had hij eveneens niet op gerekend.

Ze was totaal niet zoals hij zich had voorgesteld. Ze was een mooie, jonge, energieke vrouw die vlug praatte en hem niet toestond om ook maar een woord in te brengen. Er was pijn in hem opgeweld zodra hij haar zag. Hij had zo veel te zeggen, maar toch kon hij de woorden niet vinden.

Lafaard.

Hij voelde in zijn achterzak aan de envelop die hij in Emma's brievenbus had willen stoppen. Hij zat nog steeds veilig opgeborgen. Die ging nergens heen. Hij zou een geschikt moment vinden om hem aan haar te geven. Nadat hij haar geholpen had. Ze had enigszins wanhopig geleken. Was dat niet het minste wat hij haar verschuldigd was?

De kamer boven haar dubbele garage stond vol met onuitgepakte dozen. Het zag eruit als een opslagruimte of een verzamelplaats voor een grote verkoop aan huis.

Het appartement leek Emma af te schrikken. Ze wilde het uitruimen en hij kon helpen. Eindelijk iets wat hij kon dóén. Niet langer erover praten, maar een concrete manier om te helpen. Dat was wat hij nodig had.

Zijn telefoon trilde. Hij zette zijn tas neer en haalde hem uit zijn zak. Hillary's foto lichtte op op zijn scherm. Zijn oudere zus had hem min of meer verboden om deze reis te ondernemen. Hij kon zich slechts een vage voorstelling maken van de uitbrander die hij zou krijgen als hij opnam. Maar toch, het zou niets voorstellen in vergelijking met de uitbrander die hij zou krijgen als hij niet opnam.

'Ha, Hill.'

'Jameson.' Ze noemde hem alleen maar Jameson als ze zich aan hem ergerde.

In gedachten zag hij haar met een peuter op haar heup in de keuken staan, terwijl ze het middageten aan het klaarmaken was voor haar andere kinderen.

'Vertel me dat je op weg bent naar huis.'

Thuis trok hem niet. Na vijf jaar te hebben doorgebracht in een chique voorstad van Chicago, was Jamie toe aan een

verandering van omgeving. Vroeger reisde hij elke week voor zijn werk, maar na die laatste missie, had hij voor een ander soort leven gekozen.

Hillary zei dat het stom was als dit zijn manier was om zichzelf te straffen, waarbij ze geen ruimte liet voor creatieve manieren om zichzelf uit te drukken. Maar Hillary wist niet alles.

Dat hield hij zichzelf althans voor.

‘Ik ben nog steeds hier,’ zei hij, zich bewust van wat er komen zou.

‘Jamie.’

‘Hillary.’

‘Je moet naar huis gaan. Je weet dat dr. McDonald niet bedoelde dat je er persoonlijk heen moet gaan.’

‘Ik ben in orde,’ zei hij. ‘Ik denk dat dit precies is wat ik nodig had.’ Bovendien was het niet de eerste keer dat hij een brief had afgeleverd. De laatste keer was het goed gegaan. Hoewel er de laatste keer geen knappe, jonge weduwe bij betrokken was die hij wanhopig graag wilde helpen.

Dat zou hij voor zichzelf houden. Het had geen zin om zijn zus de kans te geven hem erop te wijzen dat het dwaas van hem was om te proberen haar ridder op het witte paard te zijn.

Hij hoorde Hillary aan de andere kant van de lijn zuchten. ‘Je maakt een fout,’ zei ze.

‘Dat denk ik niet.’ Eerlijk gezegd wist hij het niet. Misschien was het wel zo. Misschien was het wel een enorme, verschrikkelijke fout.

‘Je had de brief per post moeten sturen,’ zei Hillary. ‘Je hoefde niet helemaal daarheen te reizen. Je haalt alleen maar weer oude koeien uit de sloot. Wat als ze doorgedaan is met haar leven?’

‘Dan zal ik daar wel achter komen,’ zei hij. *Dan zal ik ’s nachts misschien kunnen slapen.*

‘Henry, stop de hand van je zusje niet in het toilet!’ gilde Hillary aan de telefoon.

‘Het klinkt alsof je het druk hebt,’ zei Jamie. ‘We zullen later wel bijpraten.’

‘Jamie, nee –’

Maar hij hing op. Hij wist hoe Hillary erover dacht dat hij in Nantucket was. Ze hoefden het daar niet nog een keer over te hebben. Hij was hier en hij zou blijven en Emma helpen.

En wanneer hij haar geholpen had, zou hij haar de waarheid vertellen.

Dat was het minste wat hij kon doen.

***

Gallery 316 was gevestigd in het historische gedeelte van Nantucket. Het was een van de vele etalages die bezoekers van over de hele wereld trokken. Emma begreep waarom Cam het hier geweldig had gevonden. Voor hem was het een plek van rust en nostalgie. Ze hoopte dat het voor haar en CJ ook zo zou zijn.

Hun tweede kans. Háár tweede kans.

Niet dat ze meende dat ze die verdiende. Dat deed ze niet. Maar CJ wel en dus deed ze dit allemaal voor hem. Ze wilde niet dat haar zoon opgroeide met een moeder die op sommige dagen niet uit bed kon komen, die voor elk klein dingetje van iemand anders afhankelijk was.

Nadat Cam gestorven was, hadden zijn ouders graag geholpen om haar last te verlichten en daarom hield ze van hen.

Maar ze had in een roes geleefd. En Elise had gelijk. Het werd tijd dat ze zichzelf vermande en verderging. *Het jaar van Emma. Beter gezegd: Het jaar waarin Emma bij haar positieven kwam. Het jaar waarin Emma zich niet langer in zelfmedelijden wentelde. Het jaar waarin Emma het land der levenden weer betrad.*

Hoe moeilijk kon het zijn?

Heel moeilijk, zo bleek.

De zelfverzekerde jonge vrouw die ze ooit geweest was, leek verdwenen te zijn. Misschien was ze op vakantie of verstoppte

ze zichzelf. Deze oplichtster had haar plaats ingenomen, een vrouw die aan elke beslissing twijfelde, die moeite zou hebben om ook maar een greintje energie op te brengen tijdens dit sollicitatiegesprek.

Ze herkende deze versie van zichzelf niet eens. Wanneer was ze zo bang geworden?

Gallery 316 was niet haar eerste sollicitatiegesprek sinds ze twee weken geleden naar Nantucket was verhuisd. Ze had ook een cv ingediend voor de vacature van kantoormedewerker bij een advocatenkantoor, receptioniste bij een huisarts en serveerster bij een café. Ze had over die laatste niet eens een telefoontje gekregen. Dat kwam misschien doordat ze in haar sollicitatiebrief duidelijk had aangegeven dat het moeilijk voor haar zou zijn om 's avonds te werken omdat ze een kleine jongen had en hij was haar eerste prioriteit.

Nu haastte ze zich voort over de stoep en probeerde zich mentaal voor te bereiden op een sollicitatiegesprek dat haar een knoop in haar maag bezorgde. Dit was de eerste baan waarvoor ze gesolliciteerd had die ze werkelijk wilde hebben – ze zou er geknipt voor zijn.

Ze was vergeten hoe het voelde om iets graag te willen hebben.

Maar ze herinnerde zich wel hoe het voelde om iets nodig te hebben. Dat gevoel was maar al te bekend en heel onwelkom. Ja, ze had Cams huisje geërfd, maar ze had nog altijd een inkomen nodig.

Dat was de reden waarom ze besloten had om het appartement boven de garage onder handen te nemen. Er was hier een goede markt voor de verhuur van vakantiehuisjes en ze had het extra inkomen nodig. Ze was vastbesloten om voor zichzelf te zorgen.

En misschien was het dom van haar geweest om een volstrekt onbekende mee te nemen naar het appartement en hem min of meer direct in te huren, maar bedelaars hebben geen keuze. Jameson Shaw leek haar enige optie.

Laat hem alsjeblijft geen smeerlap, moordenaar of misdadiger zijn.

Hij moest normaal en hulpvaardig zijn. Dat was wat ze nodig had. Ze kon het appartement niet alleen uitruimen. Vanochtend was gebleken dat ze het niet eens aankon om naar binnen te lopen.

Emma wist heel weinig over Gallery 316, maar toen de eigenaar haar gebeld had om het sollicitatiegesprek in te plannen, had ze het internet grondig afgespeurd. Ze was erachter gekomen dat Travis Butler alleen werkte en dat hij op zoek was naar een assistent voor de galerie. Travis was excentriek, maar ook heel bekend en hij had een uitstekende reputatie. Zijn smaak was uitstekend en hij had een aantal kunstenaars geholpen om een carrière op te bouwen.

Het zou goed voor haar zijn om met hem samen te werken. Misschien zou het weer iets doen ontwaken in haar binnenste – iets wat had liggen sluimeren sinds ze het telefoontje over Cam gekregen had.

Nadat ze haar lijst voor *Het jaar van Emma* gemaakt had, had ze tegen Elise gezegd dat ze zich egoïstisch voelde. Ze had het niet verder toegelicht, maar het voelde verkeerd om tijd voor zichzelf te nemen na wat ze gedaan had.

Elise hield vol dat dit niet voor haarzelf was. ‘Je zoon verdient een gelukkige moeder,’ had ze gezegd. ‘Je doet dit niet alleen voor jezelf; je doet het voor hem. Jullie hebben het allebei nodig.’

Ze begreep wat haar beste vriendin niet uitsprak: dat leven, maar niet écht leven, negatieve gevolgen zou hebben voor haar zoon; dat het tijd werd om zich te herpakken en door te gaan. Hoogste tijd.

Het was begonnen met haar verhuizing naar het eiland, waarbij ze het huis van Cams ouders op Cape Cod verliet. Na Cams dood was het het meest logisch geweest om bij hen in te trekken. Aangezien haar eigen ouders niet in beeld waren, had ze niet veel andere opties. Ze was zwanger, haar hart was gebroken en ze zat vol spijtgevoelens.

Jerry en Nadine Woodson namen haar in huis, gaven haar alles wat ze nodig had en hielden van haar als van een dochter. Het beste was dat ze van CJ hielden. Emma was van plan geweest om slechts een klein poosje te blijven, totdat ze zich herpakt had, maar één jaar waren er vijf geworden en ze was er nog steeds niet van overtuigd dat ze zich alleen kon redden.

Ze hield stil op de stoep voor de galerie en gluurde door de etalageruit. De donkere, houten vloeren en witte muren waren in werkelijkheid net zo mooi als op de foto's op internet. Ze keek omlaag naar haar groene, katoenen jurk die ze van het koopjesrek bij Old Navy gevist had. Ze hoorde hier niet thuis.

Maar toch moest ze het proberen. Dat had ze zichzelf beloofd. Dat had ze CJ beloofd.

Ze had nog één minuut. Ze trok de voordeur open en liep naar binnen. De frisse galerie beschikte over prachtig natuurlijk licht. Ze voelde zich onmiddellijk aangetrokken door de strakke lijnen en de perfecte hoeveelheid wit oppervlak. Travis Butler had de ideale setting gecreëerd voor het tentoonstellen van kunstwerken.

Aan de muren hingen opvallende olieverfschilderijen met strandtaferelen. De felle kleuren spatten van elk doek af en daagden toeschouwers bijna uit om ze te negeren.

'Juffrouw Woodson?' Een broodmagere man met een ronde bril en blond haar dat met gel achterover gekamd was, kwam vanaf de achterkant van de galerie aanlopen. Zijn blik op haar zomerjurk van Old Navy viel bijna niet op, maar ontging haar niet geheel.

Emma schoof haar onzekerheid opzij en dwong zichzelf om te glimlachen. 'Hallo, meneer Butler.'

'Noem me alsjeblieft Travis.'

'Travis.' Ze knikte. 'Ik ben Emma.'

'Fijn om kennis met je te maken.' Hij gebaarde met een hand om zich heen. 'Wat vind je van onze galerie?'

'Ik vind haar prachtig.' Haar ogen namen de schilderijen in zich op die elk afzonderlijk verlicht werden. Verspreid over de

ruimte stonden beeldhouwwerken op witte, houten sokkels. En hoewel het gebouw een historisch erfgoed was, voelde het interieur modern aan.

‘We hebben met name werk van lokale kunstenaars, maar door de jaren heen hebben we ook andere kunstenaars gehad. Achter ons gebouw is een tuin met beeldhouwwerken en achteraan bevindt zich onze opslagplaats waar we aan nieuwe exposities werken. We hebben ook een klaslokaal op de eerste verdieping.’ Hij gaf haar een rondleiding door de galerie en hield stil voor een stijlvolle, witte bank. ‘Laten we gaan zitten.’

Ze zette haar grote, bruinleren tas op de vloer en nam plaats aan de ene kant van de bank. Travis ging aan de andere kant zitten en leek haar te bestuderen.

‘Je bent een kunstenaar,’ zei hij beslist.

Er kwam een blos op haar wangen. ‘Vroeger wel.’

Hij fronste. ‘Eens een kunstenaar, altijd een kunstenaar, lieverd.’

Het was vreemd dat deze man, die waarschijnlijk slechts tien jaar ouder was dan zij, haar ‘lieverd’ noemde. Het was een lieve koosnaam, maar het herinnerde Emma eraan dat ze zichzelf niet presenteerde als een competente volwassene. Ze deed zichzelf voor als een persoon voor wie gezorgd moest worden. Haar gedachten keerden terug naar haar lijst.

7. Onafhankelijk worden. Ik kan voor mezelf zorgen.

‘Ik neem aan dat je gelijk hebt,’ zei ze als reactie op zijn opmerking. ‘Ten diepste ben ik nog steeds een kunstenaar. Ik heb gewoon niet veel gewerkt de afgelopen jaren.’

‘Jaren?’ Travis’ mond viel bijna open. ‘Hoe is dat mogelijk?’ Toen fronste hij. ‘Nou ja, ik denk dat het meer dan een jaar geleden is sinds ik aan iets van mijzelf gewerkt heb. Dat euvel zouden we allebei moeten verhelpen. Een kunstenaar die niets creëert, is maar een schim van zichzelf.’

Ze keek weg. Ze was al heel lang een schim van de persoon die ze eigenlijk was, hoewel ze vermoedde dat dat meer te

maken had met het verlies van Cam, dan met het feit dat ze niet schilderde.

‘Waarom wil je deze baan hebben?’

Emma schraapte haar keel. Ze zou hem het verkooppraatje kunnen geven dat ze die ochtend voor de spiegel geoefend had terwijl ze haar haar krulde, of ze kon eerlijk tegen hem zijn. Maar dat betekende dat ze zou moeten praten over wat er gebeurd was en was ze daar werkelijk klaar voor?

‘Nou,’ zei ze zacht, ‘ik hou van kunst. Ik heb een graad in beeldende kunst behaald aan de University of Colorado.’ Wanneer ze aan de universiteit dacht, moest ze altijd terugdenken aan de eerste dag dat ze Cam zag. Hij was gestationeerd op de basis in Colorado Springs en hij kwam naar de campus van de universiteit met een recruiter om een presentatie te geven over wat het leger studenten te bieden had. Haar college in de Columbine Hall was net afgelopen en ze passeerde Cam toen ze de deur uit liep. Toen ze hem zag, stapte ze naar buiten, draaide zich vervolgens om en liep meteen weer naar binnen.

Ze ging achterin zitten en luisterde naar de presentatie, terwijl ze geen enkele interesse in het leger had, maar alleen in de man die voor in het klaslokaal stond. Ze schaamde zich niet eens toen hij haar vroeg om een vraag te beantwoorden en ze geen idee had wat het antwoord was.

‘Ik ben hier alleen maar om te kijken of ik je een kopje koffie kan aanbieden,’ had ze gezegd. De kleine groep luisteraars lachte en Cam wierp haar een grijns toe die ze helemaal tot in haar tenen voelde.

Na afloop was hij meteen naar haar toe gekomen. ‘Kom maar op met die koffie...’

Ze had toen zo veel meer gedurfd, ze had zo veel meer zelfvertrouwen gehad. Was dat meisje er nog steeds ergens vanbinnen?

‘Wat is je specialiteit?’

‘Aquarel,’ zei ze, alsof het nog steeds net zo normaal voor haar was als zuurstof. ‘Maar ik gebruik soms ook acryl en

olieverf en ik heb heel wat werken gemaakt met gevonden voorwerpen. Mijn complete afstudeerproject bestond uit een mengeling van hoogwaardige beeldende kunst en allerlei dingen die ik bij het afval gevonden had.'

Hij grimaste. Travis was ietwat nuffig.

'Geen vieze dingen,' zei ze. 'Geen hotdogverpakkingen of gebruikte zakdoeken of iets dergelijks.'

'Dat is een opluchting.'

Ze stak haar hand in haar tas en haalde het portfolio tevoorschijn dat ze had samengesteld. 'Dit zijn foto's van enkele van mijn kunstwerken.'

Hij bladerde er vlug doorheen en ze was ervan overtuigd dat hij afhaakte. Hij was niet onder de indruk. En waarom zou hij ook? Hij had met professionals gewerkt en zij liet hem foto's zien van een afstudeerproject. Bovendien was ze hier niet om haar kunst te verkopen. Ze was hier om zichzelf te verkopen.

'Ik zal eerlijk tegen u zijn, meneer Butler –'

'Travis,' onderbrak hij haar, zonder op te kijken van het boek.

'Travis. Juist.' Ze ademde langzaam in. 'Ik heb deze baan hard nodig. Ik ben nog maar twee weken op het eiland. Mijn man had hier een huis.'

'Heb je het huis gekregen na je scheiding?'

'Ik heb het geërfd.'

Zijn ogen schoten haar kant op. 'Het spijt me.'

'Maakt niet uit. Hij werd gedood tijdens een gevecht, terwijl hij overzee was. Ik heb een zoon en ik ben het zat om in de horeca te werken. Ik zou graag iets willen doen op het gebied van mijn opleiding.'

'Dat begrijp ik. Maar wat ik nodig heb, is iemand die geweldig is op het gebied van horeca.'

'O, dat ben ik ook. Ik ben een hele goede serveerster. Maar ik zou het fantastisch vinden om weer omringd te worden door kunst. Ik zou graag weer willen beginnen met schilderen.' Pas op dat moment realiseerde ze zich hoe waar dat was.

‘Deze baan draait minder om kunst en meer om mensen,’ zei hij, ‘en daarom heb ik hulp nodig. Het is tijd dat ik zelf weer iets ga maken. Deze galerie is mijn droom, maar ik heb nog geen enkel stuk van mijzelf tentoongesteld sinds ik hem zes jaar geleden geopend heb.’

‘Daar zou ik u graag mee helpen.’

Hij sloeg zijn ene been over het andere en keek haar een lang ogenblik onderzoekend aan. Ze nam de gelegenheid waar om zijn geruite vlinderdas en nette maatpak te bewonderen. Het was duidelijk dat hij zijn kleding niet bij Old Navy kocht.

‘Ik ben op zoek naar iemand die het grootste gedeelte van de dagelijkse bezigheden hier op zich kan nemen,’ zei hij. ‘Klantenservice, telefoon opnemen, het regelen van docenten en lessen en het organiseren van evenementen. Daar hebben we er behoorlijk wat van op de planning staan deze zomer.’

‘Dat klinkt allemaal geweldig.’

‘Je zou ook met de kunstenaars samenwerken en dat is niet altijd eenvoudig. Maar aangezien je hun taal spreekt, vermoed ik dat dat wellicht in je voordeel is.’

‘Ik denk het wel, meneer.’

‘En als je dat ziet zitten, kan ik wel een extra paar ogen gebruiken om nieuw talent op te sporen. Onze galerie heeft een aantal belangrijke nieuwe artiesten ontdekt en ik wil niet dat daar een einde aan komt, omdat ik er even tussenuit ga om te herontdekken hoe het voelt om iets van mezelf te creëren.’

‘Uiteraard niet.’ Wauw. Daar had ze niet op gerekend. Het zou een droom zijn om te helpen om nieuw talent te ontdekken. Een intens gevoel van verlangen welde in haar op. Ze wilde deze baan graag hebben.

Hij ademde diep in en knikte. ‘Uitstekend.’

‘Betekent dat dat ik aangenomen ben?’

Hij glimlachte hartelijk. ‘Ja, Emma, de baan is voor jou. Na de laatste persoon met wie ik een sollicitatiegesprek had, klink je als te mooi om waar te zijn en ik heb een goed gevoel bij jou.’

Ze sloeg haar armen om hem heen. ‘Bedankt, meneer... Travis.’ Ze trok zich terug. ‘Je zult er geen spijt van krijgen.’

Hij maakte zichzelf los uit haar omhelzing en stond op. ‘Ik hou niet zo van omhelzingen.’

‘O. Het spijt me.’ Waren haar wangen net zo rood als dat ze aanvoelden? ‘Ik liet me meeslepen. Het is gewoon... dat ik dit echt nodig heb.’

‘Nou, hoera.’ Hij stak halfhartig een vuist in de lucht. ‘Je begint vandaag.’

‘Vandaag?’ Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en keek hoe laat het was. Ze had geregeld dat CJ een uur bij de plaatselijke dagopvang zou blijven.

‘Is dat een probleem?’

‘Mag ik even een kort telefoontje plegen?’ vroeg ze. ‘Ik moet er zeker van zijn dat mijn zoon langer bij de opvang kan blijven.’

‘Goed,’ zei hij. Toen grimaste hij. ‘Maar breng hem niet met je mee naar het werk. Kinderen maken rommel. En ze zijn luidruchtig.’

‘Natuurlijk.’ Ze liep een paar stappen bij hem vandaan en draaide het nummer van de opvang. Terwijl ze wachtte tot iemand de telefoon opnam, zag ze Jamie aan de andere kant van de straat lopen. Hij sjouwde nog steeds zijn reistas met zich mee. Had hij geen auto? Maar dat was niet ongebruikelijk – heel veel mensen namen hun auto niet mee naar het eiland. Ze bedacht dat ze waarschijnlijk meer informatie aan hem had moeten vragen, maar ze was gewoon zo blij dat iemand haar wilde helpen met het appartement dat ze het zelfs goed zou hebben gevonden als hij er onmiddellijk ingetrokken was.

‘Hallo?’

‘Delia?’

‘Dat klopt.’

Jamie hield stil voor een hotel, haalde zijn telefoon tevoorschijn, tikte een paar toetsen in en liep toen naar binnen. Verbleef hij in een hotel? Was hij pas vandaag op het eiland aangekomen?

‘Met wie spreek ik?’

‘Sorry, Delia, je spreekt met Emma Woodson.’

‘Het gaat prima met CJ, Emma.’ Emma hoorde de lach in de stem van de vrouw.

‘Fijn. Mag hij iets langer blijven?’ Emma draaide zich om en keek naar Travis, die op gedempte toon met een ouder echtpaar stond te praten dat net was binnengekomen. ‘Ik heb zojuist een nieuwe baan gekregen.’

Wat als je alles op het spel zet voor een nieuwe start?

Samen met haar zootje trekt Emma Woodson in het familiehuis van haar overleden echtgenoot in Nantucket. Ze hoopt op een nieuwe start. Een doormaan in een kunstgalerie is nóg een stap op weg naar een nieuw leven, weg van haar geschiedenis die ze het liefst vergeet.

Jameson Shaw kwam naar Nantucket met maar één reden: zijn brief bij Emma afleveren en nooit meer terugkomen. Toch zegt hij geen nee als ze hem vraagt te helpen met het opknappen van haar appartement.

Maar hij draagt een groot geheim met zich mee dat alles wat ze samen zijn begonnen op losse schroeven kan zetten...

Courtney Walsh is actrice, theaterregisseur en schrijfster. *Wat ik je wil zeggen* is het derde en laatste los te lezen deel van de serie *Terug naar het eiland*. In deze serie neemt Courtney je mee naar een zonovergoten eiland vol zandstranden en warme herinneringen. Eerder verscheen het tweede deel, *Ik zie je bij de vuurtoren*.

KokBakencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

ISBN 978 90 297 3625 1

9 789029 736251